

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 25 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Veszprémi Törvényszék – Węgry) – Amper Metal Kft / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-334/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 2 – Transakcja podlegająca opodatkowaniu VAT – Pojęcie – Artykuł 168 lit. a) i art. 176 – Prawo do odliczenia naliczonego VAT – Odmowa – Usługi reklamowe uznane za nadmiernie kosztowne i bezużyteczne przez organ podatkowy – Brak obrotu wygenerowanego na rzecz podatnika]

(2022/C 51/13)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Veszprémi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Amper Metal Kft

Druga strona postępowania: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Sentencja

Artykuł 168 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że podatnik może odliczyć podatek od wartości dodanej (VAT) naliczony z tytułu usług reklamowych, jeżeli takie świadczenie usług stanowi transakcję podlegającą VAT w rozumieniu art. 2 dyrektywy 2006/112 i pozostaje w bezpośrednim i ścisłym związku z jedną lub kilkoma realizowanymi przez niego opodatkowanymi transakcjami lub z całą działalnością gospodarczą tego podatnika z tytułu kosztów ogólnych, przy czym nie należy brać pod uwagę okoliczności, że cena zafakturowana za te usługi jest nadmierna w stosunku do wartości referencyjnej określonej przez krajowy organ podatkowy lub że te usługi nie doprowadziły do zwiększenia obrotu tego podatnika.

⁽¹⁾ Dz.U. C 423 z 7.12.2020.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 25 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzgericht – Austria) – QY/Finanzamt Österreich, anciennement Finanzamt Wien für den 8., 16. und 17. Bezirk

(Sprawa C-372/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 45 i 48 TFUE – Swobodny przepływ pracowników – Równość traktowania – Świadczenia rodzinne przyznawane pracownikom organizacji humanitarnych, którzy zabierają członków swojej rodziny do miejsca pełnienia misji w państwie trzecim – Zniesienie – Artykuł 288 akapit drugi TFUE – Akty prawne Unii – Zakres stosowania rozporządzeń – Przepisy krajowe, których podmiotowy zakres stosowania jest szerszy niż zakres stosowania rozporządzenia – Przesłanki – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 11 ust. 3 lit. a) i e) – Zakres stosowania – Pracownica będąca obywatelką państwa członkowskiego zatrudniona jako pracownica organizacji humanitarnej przez pracodawcę mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, skierowana do pełnienia misji w państwie trzecim – Artykuł 68 ust. 3 – Prawo wnioskodawcy ubiegającego się o świadczenia rodzinne do złożenia jednego wniosku do instytucji państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie na zasadzie pierwszeństwa, lub do instytucji państwa członkowskiego właściwego w dalszej kolejności]

(2022/C 51/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: QY

Strona pozwana: Finanzamt Österreich, dawniej Finanzamt Wien für den 8., 16. und 17. Bezirk

Sentencja

- 1) Artykuł 11 ust. 3 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że pracownicę będącą obywatelką państwa członkowskiego, w którym zarówno ona, jak i jej dzieci mają miejsce zamieszkania, która została zatrudniona na podstawie umowy o pracę w charakterze pracownicy organizacji humanitarnej przez pracodawcę mającego siedzibę w innym państwie członkowskim i zgodnie z ustawodawstwem tego innego państwa członkowskiego jest objęta obowiązkowym systemem zabezpieczenia społecznego tego państwa członkowskiego, a jej miejsce pełnienia misji zostało wyznaczone w państwie trzecim nie bezpośrednio po zatrudnieniu, lecz po odbyciu przez nią szkolenia w tym innym państwie członkowskim, do którego wróciła ona następnie w celu przejścia etapu reintegracji, należy postrzegać jako wykonującą pracę najemną w tym ostatnim państwie członkowskim w rozumieniu tego przepisu.
- 2) Artykuł 288 akapit drugi TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przyjęciu przez państwo członkowskie uregulowania krajowego, którego podmiotowy zakres stosowania jest szerszy niż podmiotowy zakres stosowania rozporządzenia nr 883/2004 w zakresie, w jakim przewiduje ono zrównanie obywateli państw będących stronami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z obywatelami tego państwa członkowskiego, pod warunkiem, że owo uregulowanie będzie interpretowane w sposób zgodny z tym rozporządzeniem, a pierwszeństwo tego ostatniego nie zostanie podważone.
- 3) Artykuł 68 ust. 3 lit. a) rozporządzenia nr 883/2004 i art. 60 ust. 2 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że wiążą one wzajemnie instytucję państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie na zasadzie pierwszeństwa, i instytucję państwa członkowskiego właściwego w dalszej kolejności w taki sposób, że wnioskodawca ubiegający się o przyznanie świadczeń rodzinnych powinien złożyć tylko jeden wniosek do jednej z tych instytucji, a następnie te dwie instytucje powinny rozpatrzyć wspólnie wspomniany wniosek.
- 4) Artykuły 45 i 48 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie zniosło w sposób ogólny prawo do świadczeń rodzinnych, które dotychczas wypłacało pracownikom organizacji humanitarnych, którzy zabierają członków swojej rodziny do miejsca pełnienia misji w państwie trzecim, o ile, po pierwsze, to zniesienie znajduje zastosowanie bez rozróżnienia zarówno do beneficjentów będących obywatelami tego państwa członkowskiego, jak i do obywateli innych państw członkowskich, oraz, po drugie, owo zniesienie stwarza różnicę w traktowaniu zainteresowanych pracowników organizacji humanitarnych nie w zależności od tego, czy skorzystali z prawa do swobodnego przepływu przed wprowadzeniem wspomnianego zniesienia lub po nim, lecz stosownie do tego, czy dzieci tych pracowników mieszkają z nimi w państwie członkowskim, czy w państwie trzecim.

(¹) Dz.U. C 433 z 14.12.2020.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 2 grudnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München – Niemcy) – Vodafone Kabel Deutschland GmbH/Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

(Sprawa C-484/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa (UE) 2015/2366 – Usługi płatnicze – Artykuł 62 ust. 4 – Obowiązujące opłaty – Artykuł 107 ust. 1 – Pełna harmonizacja – Artykuł 115 ust. 1 i 2 – Transpozycja i stosowanie – Abonament za telewizję kablową i dostęp do Internetu – Umowy na czas nieokreślony zawarte przed datą transpozycji tej dyrektywy – Opłaty mające zastosowanie do transakcji płatniczych bez autoryzacji polecenia zapłaty zleconego po tej dacie]

(2022/C 51/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht München